

ХІХ МЕЖДУНАРОДЕН ФЕСТИВАЛ
МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ
17 МАРТ - 31 МАРТ 1979 Г. РУСЕ - БЪЛГАРИЯ

K 7/M 45

120000868642

ВАНІСЕФ НДОУАНУДЖІР АІІ
АІІ АІІ АІІ АІІ АІІ АІІ
АІІ АІІ АІІ АІІ АІІ АІІ
АІІ АІІ АІІ АІІ АІІ АІІ

АІІ АІІ АІІ АІІ АІІ АІІ
АІІ АІІ АІІ АІІ АІІ АІІ
АІІ АІІ АІІ АІІ АІІ АІІ

АІІ АІІ АІІ АІІ АІІ АІІ
АІІ АІІ АІІ АІІ АІІ АІІ
АІІ АІІ АІІ АІІ АІІ АІІ

АІІ АІІ АІІ АІІ АІІ АІІ
АІІ АІІ АІІ АІІ АІІ АІІ
АІІ АІІ АІІ АІІ АІІ АІІ

АІІ АІІ АІІ АІІ АІІ АІІ
АІІ АІІ АІІ АІІ АІІ АІІ
АІІ АІІ АІІ АІІ АІІ АІІ

ХІХ МЕЖДУНАРОДЕН ФЕСТИВАЛ
„МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ“
РУСЕ — 1979 год.

Посветен на 35-годишнината на
социалистическата революция в България

СИМФОВИЧЕН ОРКЕСТЪР
НА
РУСЕНСКАТА ДЪРЖАВНА
ФИЛХАРМОНИЯ

носител на орден
„Червено знаме на труда“

Диригент — РУМЕН БАЙРАКОВ

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000868642

23 март — петък Начало — 19,30 ч.
Зала — Дом на културата

447940

ИВАН МАРИНОВ —

„Двубой“ — вокално-симфо-
нична поема за тенор и
оркестър по стихове на
Н. Вапцаров

Солист — ИВАН ВЕЛЧЕВ — тенор

ПЕТЪР ХРИСТОСКОВ —

Концерт за цигулка и
оркестър № 2

Moderato comodo

Scherzo

Andante

Moderato (quasi passacaglia)

Солист — з. а. ПЕТЪР ХРИСТОСКОВ

ДИМИТЪР ПЕТКОВ —

Кантата „Антонивановци“

Четец — з. а. БОРИС АРАБОВ

Солисти —

ЕМИЛИЯ МАКСИМОВА —
сопран

ЕВСТАТИ ДИМИТРОВ —
бас

С участието на представителен
смесен хор при певческото
дружество „Ангел Букурещ-
лиев“ — Пловдив

Диригент на хора —

КРИКОР ЧЕТИНЯН

ИВАН МАРИНОВ (1928)

„ДВУБОЙ“ — вокално-симфонична поема за тенор и оркестър по стихове на Н. Валцаров

Иван Маринов принадлежи към онова поколение български музикални творци, което се роди в първите години след деветосептемврийската революция — т. н. „трето поколение“. В неговите начални творчески изяви то притежава значителна традиция на старите композитори и в същото време има свободата да почерпи всичко положително от музикалното изкуство на XX век. Синтезът между традиционното и съвременното музикално мислене е един от съществениите белези в музикално-естетическите възгледи на „третото поколение“ творци. Този общ белег, пренесен в творчеството на Иван Маринов, намира израз в смелостта на художествените и музикални идеи, в откриването на съвременността — музикална и социална, в погледа към душевността на българина (този поглед има смисъл само когато се измерва в съотношение минало — настояще — бъдеще). Тези позиции Иван Маринов защитава умело в редица свои творби — „Двубой“, „Фантастични сцени“, „Пентаграма“ по стихове на Веселин Ханчев. Симфоничната тема „Илинден“ (за тази творба композиторът получава награда на конкурса „Кралица Елизабет“ в Белгия), „Ода на свободата“, Симфония № 1 по стихове на Пеньо Пенев. Обемът на неговото творчество не е внушителен, но в замяна на това притежава индивидуалността на едно интересно, съдържателно личностно присъствие.

Индивидуалността е белег и на неговата дейност като диригент в жанра на

ДВУБОЙ

Ние сплетохме здраво ръце,
с тебе се счепкахме здраво.
Кръв капе от мойто сърце,
грохнал си ти. Тогава? —
Един ще бъде повален,
един ще бъде победен —
и победеният си ти.

.....

Не почваме сега, нали?
Двубоят ни е твърде стар.
Двубоят ни се води с жар
от дълги дни.
От дълги дни сме вплели здраво
ръцете си един във друг.
И никога не ще забравя
жестокия ти, груб юмрук.

.....

Но помниш ли, едно дете умря
в Париж на барикада.
Едно дете
във бой умря
със жървавата
ретроградност.
Във жилите полека-лека
кръвта изстива
като щик.
Ала една усмивка лека
по устните се плъзва в миг.

.....

Един гамен е
прострелен.
Лежи скован във смъртен мраз.
Ти спомняш ли си
тоз гамен?
Това бях аз!

.....

ПЕТЪР ХРИСТОСКОВ (1917)

КОНЦЕРТ ЗА ЦИГУЛКА № 2

П. Христосков е от онези личности в българската музикална култура, които съумяват да се реализират многостранно в социалния и културен живот на нашето общество. Цигулар-изпълнител, педагог, композитор — Христосков е активен във всяка от изредените области.

В сферата на музикалното творчество П. Христосков е автор на творби както в жанра на камерно-инструменталната музика, така и в симфоничния жанр. Много от тези произведения (предимно камерните) получиха голяма популярност в учебния художествен репертоар, други заеха достойно място в концертния репертоар.

Предвид големите мащаби на КОНЦЕРТ ЗА ЦИГУЛКА № 2, той би могъл условно да се разгледа като една симфонична картина в обособен четиричастен цикъл. Общата линия на драматургическото изграждане изключва сложните драматични конфликти. Първата част на концерта носи непретенциозен лиричен характер, който на места се динамизира (образните трансформации на главната тема). След Втората част — „Скерцо“, която акцентира върху по-леко, грациозно настроение, получено от характера на двете народни мелодии, Третата част отново връща към широтата и напевността на Първа част. Но тук изграждането е по-активно — из ползуване на висок регистър, двоен гриф и големи скокове в солиращия инструмент, триолов ритъм в оркестъра. Този динамизация на музикалната мисъл стига своята най-висока точка в

Четвъртата част (встъпваща с атака), на която не са чужди и известни елементи на драматизъм. Основната тема е с подчертана концентрация на израза и нейният енергичен заряд получава различни вариационни трансформации. В кулминацията темата се модифицира в героичен план и кодата утвърждава тъкмо тази нейна страна.

ДИМИТЪР ПЕТКОВ (1919)

КАНТАТА „АНТОНИВАНОВЦИ“ — едно от интересните произведения, прозвучали на прегледа „Нова българска музика“ 78“. Творбата, създадена по текст на Найден Вълчев, отразява героичната епопея на партизаните от отряда „Антон Иванов“. След кратко оркестрово встъпление, пресъздаващо черната нощ, легнала над родината, в солиращия глас се експонира основната тема на кантатата — темата на Антонивановци, наситена със силен емоционален заряд и стаена болка. Тя се разгръща постепенно в хоровата и оркестрова партия. Първият дял на произведението представлява едно повествование за делото на легендарните партизани, които „през преспи и бури, през мраз и виелици, вървяха на бой. . .“ и завършва с темата на признателната „Майка България“, нашата „свята земя“. Във втория дял Д. Петков майсторски вмъква въздействащия диалог между четец и хор, вплитайки на места и мотива в соло сопран — асоциация от народните оплаквателни песни, израз на скръбта на българина. Оркестровата партия става по-сгъстена, по-плътна и доизказва смисъла на силния поетичен текст. Зло

вещата атмосфера на разгрома е обрисувана с богатите изразни възможности на хора и оркестъра — началото на репризата (II дял). . . . Постепенно мрачната картина се разкъсва, за да отстъпи на апотеозния финал, в който мощно звучи темата на България — възпев на подвига на Антонивановци. Последната кантата на Д. Петков въздейства с искрената, спонтанна патриотична развълнуваност на автора и разкрива неговата мелодична инвенция.

ПРЕДСТАВИТЕЛЕН СМЕСЕН ХОР НА ПЛОВДИВСКО ПЕВЧЕСКО ДРУ- ЖЕСТВО „АНГЕЛ БУКУРЕЩЛИЕВ“ ПРИ ГНС ПЛОВДИВ

ГЛАВЕН ХУДОЖЕСТВЕН РЪКОВО-
ДИТЕЛ: КРИКОР ЧЕТИНЯН

Най-старото певческо дружество в България е основано през 1896 г. от българския композитор и музикален деец Ангел Букурещлиев на основата на създадения през 1895 г. в Пловдив мъжки хор, наречен „Любителски мъжки хор“, който една година по-късно се преименува на „Пловдивско певческо дружество“. В периода 1906—1908 г. Певческото дружество организира първите за страната популярни концерти, посветени на творчеството на Моцарт, Менделсон, Хайди, Вагнер и пр. По-късно през 1931 г. дружеството става член на Съюза на народните хорове, а през 1935 г. в него се създава първият в страната женски граждански хор. От 1946 г. се образува голям смесен хор, който след две години се обявява за представителен хор на гр. Пловдив. През 1972 година в него се създава смесен камерен хор, а от м. януари 1979 г. се създа-

ва и първият в страната самодееен филхармоничен хор.

Днес Пловдивското певческо дружество развива активна, високохудожествена дейност, пропагандирайки ревностно творчеството на съвременните български композитори. В неговия репертоар съществува една внушителна поредица от кантатно-ораториални творби — Кантата „Девети септември“ от Ф. Кутев, „Патетична оратория“ от Г. Свиридов, Оратория „Песни за горите“ — Дм. Шостакович, Фантазия за солисти, хор и оркестър от Бетховен, „Глория“ от Вивалди, Симфония на псалмите от Стравински и др.

Хорът е носител на 4 златни медала, Диплом за високи художествени постижения, лауреат на международни награди. Гастролирал е в Одеса (1910), Сърбия (1934), Словения, Чехословакия, Унгария, СССР, Полша, Австрия, ФРГ, Великобритания (1974).

— ОТЗИВИ:

„Нашата българска певческа култура може достойно да бъде представена от хора на Пловдивското певческо дружество“.

Светослав Обретенов, 1949 г.

„Когато констатирам, че Пловдивското певческо дружество спада към най-съвършените международни хорове, това отговаря на моето най-дълбоко убеждение“.

Проф. Алфред Уул — Австрия, 1971
„Прекрасен смесен хор с неизчерпаеми възможности. Това е съвършен ансамбъл с прекрасно музициране“.

проф. Томас Аристронг —
Великобритания, 1974 г.

